

[Forsvarsministeren]

opstillingen af disse raketter. Dermed er der sat spørgsmålstegn ved netop disse konkrete våbens indlemmelse i NATOs strategi, men der er ikke på grundlag af folketingets beslutninger rejst berettiget tvivl om den danske holdning til NATOs strategi i almindelighed. Det er således accepteret, at NATOs strategi indeholder et nukleært element.

En beslutning her i folketinget om at standse ethvert dansk bidrag til faciliteter til atomvåben måtte imidlertid af vore allierede blive betragtet som en undsigelse af den fælles strategi, der er vedtaget af alle medlemslande, der deltager i NATOs integrerede forsvar. En sådan beslutning ville, da den rører ved forhold, som af de øvrige allierede også betragtes som vitale for den fælles sikkerhed, kunne få alvorlige konsekvenser for vor deltagelse i det integrerede militære samarbejde i NATO-alliancen.

Med disse bemærkninger håber jeg at jeg har gjort det klart, at forslaget ikke er, som der står, den eneste logiske konsekvens af 10. maj-dagsordenen; det er det, forslagsstillerne anfører i bemærkningerne. En gennemførelse af forslaget ville tværtimod have konsekvenser, der er meget alvorlige for vort forhold til alliancepartnerne.

Forslaget er også langt mere vidtgående end de sikkerhedspolitiske dagsordener, som folketinget i øvrigt har vedtaget, og som udgør grundlaget for regeringens sikkerheds- og nedrustningspolitik.

Regeringen vil arbejde og arbejde aktivt for en reduktion af kernevåbenarsenalene, men den vil til enhver tid søge at undgå ensidige skridt, der berører alliancens fælles grundprincipper, og som kan gøre vort NATO-medlemskab tvivlsomt.

A propos kernevåbenreduktioner vil jeg gerne supplere bemærkningerne til forslaget med den oplysning, at beholdningen på 6.000 atomare sprænghoveder i Vesteuropa, som jeg omtalte i mit svar fra 18. maj 1983 på spørgsmål nr. 50 fra forsvarsudvalget, er for nedadgående. På ministermødet i den nukleare planlægningsgruppe i oktober 1983 blev det ved den såkaldte Montebellobeslutning vedtaget at reducere NATOs nukleare lager med 1.400 sprænghoveder. Der vil som følge heraf i de kommende år ske en reduktion til 4.600 sprænghoveder.

På baggrund af de forhold, som jeg har redegjort for, må regeringen derfor gå imod dette forslag til folketingsbeslutning.

Knud Damgaard (S):

Socialdemokratiets stilling til sikkerhedspolitiske problemer, det være sig aktuelle eller langsigtede, vil naturligvis finde sted ud fra socialdemokratiske vurderinger af det, der er behov for.

Når vi ikke kan støtte dette forslag, er det, fordi man piller en detalje ud af en generel sikkerhedspolitisk helhed. Vi har ikke lagt skjul på, at vi har det afgørende mål fra socialdemokratisk side at sikre, at vi får bremsat atomvåbenkapløbet og kan vende tilbage til en afspændingsproces mellem Øst og Vest. Det var også det, der lå bag, da vi under EF-programmet besluttede at trække infrastrukturmidler til INF-opbygningen tilbage. Det kunne betragtes som og var reelt også en politisk tilkendegivelse, men det var samtidig et forsøg på at øve en praktisk indflydelse på de forhandlinger, der på det tidspunkt endnu havde temmelig lang tid tilbage til at kunne opnå resultater. Man kan ikke sammenligne denne detalje i vor infrastrukturholdning med den generelle vurdering, socialdemokratiet ellers anlægger.

Vi anlægger en generel holdning, hvis sigte er at komme det uhyrlige våbenkapløb og først og fremmest atomvåbenkapløbet til livs. Vi gør det ud fra den grundbetragtning, at vel er det rigtigt, at man gennem 35 år har kunnet dokumentere, at man kan sikre sig imod angreb gennem NATO også ved hjælp af de atomvåben, der eksisterer. Men at forhindre krig er ikke det samme som at skabe forudsætninger for og at virke for en mere konstruktiv fredsudvikling. Det er den, vi efterlyser i NATO-sammenhæng fra socialdemokratisk side. At fortsætte med at forhindre krig gennem disse omfattende våbenkapløb, der finder sted under stigende risiko og under så betydelige omkostninger, er, som om vi i den vestlige verden mindsker vore praktiske muligheder for at medvirke dér, hvor risikoen i verdenspolitikken måske er størst, nemlig i den fattige verden. Her kan situationer opstå i områder, der er vitale for begge supermagter, og kan medføre, at den umulige krig kommer fra denne side. Det er på disse områder, vi vil sætte ind fra socialdemokrati-